

Kapitel 15

« Nr. 4 » 2008 « 155. årgang »

Den fragmenterede kirke

Hvor giver det mening at løfte i flok?

[☰] Rie Andersen [☒] Simon Skårhøj

Samarbejde på tværs af menighederne. Det er én af nøglerne, der vil lukke BaptistKirkens forandringsproces op. Hver enkelt menighed skal identificere de missionsopgaver, de ikke kan magte alene og derfor behøver fællesskabet til.

Stop op og spørg dig selv: »Hvad har min lokale menighed brug for?«, men overvej også: »Hvilke behov går på tværs af menighederne?« På forårets missionskomité-møde stoppede deltagerne op og drøftede sammen idéer og muligheder. Her får du et billede af, hvilke aktiviteter eller dele heraf, som kunne blive udført i fællesskabet i fremtiden.

Måske var det ikke så tosset en idé at tage med på en anden kirkes menighedslejr for at blive inspireret af nye perspektiver og idéer. Idéer, som menighederne måske endda kunne samarbejde om – på tværs.

Husk de unge og yderbyerne!

Under en gruppedrøftelse kom der nogle specifikke idéer frem:

»Vi kan styrke ungdomstiltag, aktiviteter og begivenheder på nationalt plan!«, sagde Claus Gjerrild fra Bornholm, og

understregede behovet for, at der især kommer tilbud til unge i randområderne. Allan Ibsen, Tølløse, formand for International Missionsudvalget, kom med følgende pointe: »Forandringsprocessen vil bibringe noget nyt ved, at vi åbner op og ser andre menigheder og ved at gøre det legitimt at bede om hjælp til vores menighed på områder, hvor den trænger til at styrkes.«

Så kom Anne-Marie Broholm-Møller, Hjørring, med et konkret forslag: »Vi kunne hjælpe hinanden omkring ledelse i det store brede fællesskab, fx er Andreas Højmark lønnet ungdomsleder i dag. Pinsekirken, Missionsforbundet og Metodistkirken kunne sælge deres bygninger (i Hjørring) og leje sig ind i Baptistkirken, da vi har mest plads

»Forandringsprocessen vil bibringe noget nyt ved, at vi åbner op og ser andre menigheder og ved at gøre det legitimt at bede om hjælp til vores menighed på områder, hvor den trænger til at styrkes.«

– Allan Ibsen, Tølløse,
formand for International Mission

og ligger mest centralt i byen. Vi kunne have forskellige gudstjenester, men fælles kulturarrangementer og fælles ungdomsarbejde.«

Karen Sofussen, Røddekro bidrog med sin drøm: »Vi kunne have et fælles arbejde med Folkekirken og dén ene lokale menighed, der ofte kun er i yderbyerne.«

Menigheder besøger menigheder

Anne-Marie Broholm-Møller kom igen på banen med et konkret forslag: »En missionsopgave kunne også være, at flere danske baptistmenigheder har en venskabsmenighed i Europa. Det vil sige kortvarige støtteprojekter i fx to år, indtil disse menigheder er klar til at stå på egne ben. Fællesskabet af danske baptistmenigheder kunne støtte disse projekter økonomisk. Flere danske menigheder kunne også gå sammen om én venskabsmenighed.«

Kommunikationsmedarbejder Rie Andersen greb idéen og spandt videre: »Vi kunne også danne venskabsmenigheder på tværs nationalt – det vil sige danske baptistmenigheder imellem«, hvorefter Gerda Flensted fra Oure og Sygeplejeforbundet fortalte, hvordan Oure

Fakta | Læs mere om forandringsprocessen

På www.baptistkirken.dk under »Fællesopgaver« finder du boksen »Forandringsprocessen«. Her får du en række nyheder og nyttige informationer om BaptistKirkens forandringsproces. Du kan finde forandringsrapporten, orienteringer, referater, oplæg, inspirationer og artikler.

menighed har besøgt Midtsjællands menighed. Et sådant inspirationsbesøg har Hjørring menighed også oplevet. Menigheden har nemlig været med på Citykirkens menighedslejr. »Dette er også en god anledning for nye til at møde andre baptistmenigheder rundt om i landet«, understregede Anne-Marie Broholm-Møller.

Samarbejd om frivillighed

Claus Gjerrild nævnte kapitlet i forandringsrapporten, der handler om, hvordan vi styrker det frivillige engagement i menighederne: »Det er helt centralt

at styrke frivillighedstanken. Vi må anerkende det frivillige engagement!« Anne-Marie Broholm-Møller tænkte videre: »Det kunne være et projekt at lave kurser for frivillige, som menighederne puljer sammen om at støtte.« ■

»Vi kan styrke ungdomstiltag, aktiviteter og begivenheder på nationalt plan!«

– Claus Gjerrild, Bornholm

Vi kan gå sammen om opgaver!

På missionskomitémødet i april drøftede repræsentanter for menigheder og organisationer i Baptistkirken i Danmark muligheder for samarbejde på tværs. En gruppe bestod af Finn Günther, Holbæk, Hans Henrik Lund, Kirkernes Integrations Tjeneste/KIT, Gitte Abildgaard, Bethelkirken i Aalborg/Hjemmemissionsudvalget, Bente Gaarden, Sindal, Emil Lauge Ibsen, Østervrå/Afholdsmissionen, Erik Ullemose, Oure, Niels Christensen, Vrå, Lone Møller-Hansen, Bornholm/Kommunikationsudvalget. Delegerede fra hele landet, som blev enige om, at flere menigheder kan gå sammen om:

- Børnearbejde
- Teenagearbejde
- Kristendomsklassen
- Vægt på medarbejderuddannelse/ -udrustning,
- Discipelskabstræning
- Åndelig udvikling
- Undervisning
- Kommunikation

Er et eller flere af disse områder noget for din menighed at samarbejde med en anden om?

- 2 Hvor giver det mening at løfte i flok?**
– idéer til samarbejde mellem menighederne
Af Rie Andersen
- 5 Det kan ikke passe, at vi skal være delt, når vi er ét**
– leder
Af Lone Møller-Hansen
- 6 Kirke eller interessefællesskab?**
– kronik
Af Jacob Anhøj
- 8 Papua Ny Guinea – en ø i udvikling**
– et anderledes møde med kultur og religion
Af Tine Borup Nielsen, Global Team
- 9 Rodbehandling**
– baptister kæmper for social retfærdighed
Af Lasse Åbom og Ole Lundegaard
- 10 Hele livet inden for menigheden**
– portræt af Bruno Jacobsen
Af Hanne Kiel
- 12 Global Team i lære på præsteskole**
– støt projekt ›Uddan en missionær‹
Af Christine Strøm, Global Team
- 14 Hvor meget skal vi knokle i kirken?**
– synspunkt
Af Jesper Lundegaard
- 16 Betyder ›spiritualitet‹ noget for vores kirkevalg?**
– interview
Af Bent Hylleberg
- 18 Engagerede klubledere VIL børnene i Birkelse**
– hvad kan de i den lille landsby?
Af Rie Andersen
- 19 Er præstekonventet et vigtigt forum?**
– synspunkter
Af Rie Andersen
- 20 Baptistkirken i Ringsted bygger ud**
– i en tid, hvor andre lukker ned
Af Knud Rønne Hansen
- 21 Sommerferie med indhold**
– mulighedernes marked på missionsstævnet
Af Helle Kvist
- 22 Generation kirke-shopping**
– hvordan og hvorfor unge vælger kirke, som de gør
Af Michael Møller-Hansen
- 24 Når musikken skiller**
– en hårdt prøvet musikers beretning
Af Jacob Anhøj
- 25 Døbte og døde**
- 26 Legemet er ikke længere hvidt ...**
– udfordring til danske værter
Af Elisabeth Krarup de Medeiros
- 28 Gud gav os en ny opgave**
– hjælp FN-kvoteflygtninge i Danmark
Af Betina Jensen
- 29 At være – eller have – en kirke**
– kirke uden kirkebygning
Af Lone Møller-Hansen
- 32 Går pilgrimsrejsen til Jerusalem?**
– støt tamilere i Danmark
Af Hans Henrik Lund
- 34 Når menigheden står uden præst**
– stafetten er nået til Brande
Af Erland Garup
- 35 Fælles ... om hvad?**
– blivtilblivil
Af Lise Nielsen
- 36 Skal man være dum for at tro på Gud?**
– Henriks klumme
Af Henrik Andersen

Det kan ikke passe, at vi skal være **delt**, når vi er ét

[📷] Per Bækgaard [☰] Lone Møller-Hansen

Jeg mødes med de samme 15-20 mennesker et par gange om året. Vi er fra Metodistkirken, Missionsforbundet, Pinsekirken, Apostolsk Kirke, Den Ortodokse Kirke, Den Katolske Kirke, Folkekirken, Dansk Oase og BaptistKirken. Et fantastisk fællesskab. Vi længes alle efter åndelig vejledning, bøn og enhed mellem kristne.

Når jeg ser disse mennesker, bliver jeg glad og opløftet. Jeg mærker et fælles hjerte. Vi har samme udfordringer, bl.a. at få personlig bøn til at fungere i hverdagen. Vi har forskellige redskaber – fx tidebøn, dvs. bønner på faste tidspunkter på dagen, som især katolikkerne har lange og gode erfaringer med. Vi andre

kan mærke, at dét kan vi lære af – vi tørrer ud, når det hele skal opfindes hver dag.

På vej hjem tænker jeg; »Hvorfor er vi ikke i samme kirke?« og kommer i tanke om, at det *er* vi. Vi er i familie! Det kan godt være, at vi fejrer gudstjeneste forskelligt. De har nogle vaner, som ikke er naturlige for mig. Men jeg har respekt for deres tro og den måde, den kommer til udtryk på. Hvis jeg kigger rundt om bordet til en familiefest eller til kirkekaffe, er der også nogle dér, jeg ikke er enige med. Vi er forskellige fra Guds hånd, og forskelle øges eller mindskes, alt efter hvor meget vi lytter til hinanden og er sammen.

Heller ikke Treenigheden – Fader,

Søn og Helligånd – ligner hinanden. Også de har hver deres styrke, men de elsker hinanden. Derfor er de ét.

Når mennesker ikke kan få det til at fungere i et ægteskab eller en kirke, er begrundelsen ofte: Vi er for forskellige. Men forskellighed driver ikke mennesker fra hinanden. Det gør manglen på kærlighed. Respekt er et kendetegn på kærligheden. Når jeg elsker, vil jeg bekræfte den elskede i, at han er unik – og forskellig fra mig. Og det er godt. Vi kan supplere hinanden.

Den dybeste enhed opstår, når vi elsker og respekterer hinanden *for* vores forskellighed. Da bliver forskelle til styrker, og fællesskabet vokser.

Rigtig god læselyst!

»Når mennesker ikke kan få det til at fungere i et ægteskab eller en kirke, er begrundelsen ofte: Vi er for forskellige. Men forskellighed driver ikke mennesker fra hinanden.

Det gør manglen på kærlighed. «

Kirke eller **interessefællesskab**

[☰] Jacob Anhøj [🗨️] Per Bækgaard

I disse år skyder, særligt i universitetsbyerne, menigheder op, som henvender sig til bestemte befolkningsgrupper. Der er ungdomsmenigheder, indvandrermenigheder og hip-hop-menigheder for at nævne nogle få. Men **hvad ville der ske, hvis alle menigheder til sidst kun bestod af mennesker, der ligner hinanden?**, spørger månedens kronikør.

Min far fortalte mig engang om en ordveksling, han som ung præst i Frederikshavn havde haft med den lokale folkekirkepræst. Det var vist engang i 1940'erne. Folkekirkepræsten var ellers en venlig mand, men han kunne ikke lide baptister. En dag mødtes de to på gaden, og Pastor Hanghøj, som folkekirkepræsten hed, udbrød: »Pastor Anhøj (det hed baptistpræsten), kom dog tilbage til moderkirken!« Min far svarede: »Jamen, Pastor Hanghøj dog, De mener vel ikke, at vi alle skal være katolikker igen?« Nogle år senere mødtes de to præster tilfældigt i et slumkvarter på Nørrebro i København. Paster Hanghøj slog armene ud og råbte tværs over gaden: »Kære ven, hvor er det godt at se Dem. Hér er brug for os begge!«

Med lup og hørerør

Jeg kom til at tænke på denne historie en dag, jeg sad og surmulede over fænomenet ungdomskirker. Disse selvtilstrækkelige unge, der dræner »moderkirkerne« for ungdom, liv og resurser ved at klike sig sammen i selvfede, navlepillende fællesskaber af mennesker, der med garanti ligner hinanden så meget, at man skal bruge både lup og hørerør for at kende forskel.

Nu kender jeg ganske vist ikke nogen ungdomsmenigheder; men jeg har selv hørt, at sådan er de – alle sammen.

Hvad kunne det ikke ende med, hvis vi også begyndte at oprette særlige menigheder for frimærkesamlere og lystfiskere? Eller hvad med en gourmetkirke, så vi kunne slippe for de udkogte pastaskruer og elendige lagkager, vores kulinarisk set mindrebede medbrødre og -søstre serverer ved festlige lejligheder i kirken? At vi så også måtte undvære deres selskab er vel en ringe pris at betale. Hmm – måske alligevel ikke.

Særlige rum til fælleshed

Naturligvis er der også i kirken behov for særlige »rum« til, at mennesker, der har

»... for det er i mødet med andre, ikke mindst gennem forskelligheder og konflikter, vi udvikler os og lærer.«

noget til fælles, kan mødes og dyrke deres fælleshed. Men hvorfor ikke skabe disse rum midt i eksisterende menigheder – eller i nye menigheder for den sags skyld, men med plads til alle? Er det så vigtigt, at blive fri for de andre, der ikke ligner en selv, at det er nødvendigt at danne sin egen menighed? Er de unge mon klar over, hvad det betyder for en menighed at miste en hel generation? Katastrofe – intet mindre.

Mennesker, der ligner hinanden

Forandring er et grundvilkår i alle (kirke) livets forhold. En menighed er aldrig den samme. Mennesker kommer og går. Nogle smækker med døren, når de går, andre sender blomster. Menighedsmedlemmer vokser op, bliver gamle og dør. Dette er livet: At vi i menigheden får lov at møde mange mennesker – mennesker, der ikke ligner os selv. Og det er godt, for det er i mødet med andre, ikke mindst gennem forskelligheder og konflikter, at vi udvikler os og lærer. Men når menigheden reduceres til et interessefællesskab af mennesker, der ligner hinanden, mister den sin kraft.

Gode gammeldags relationer

Hvis menigheden skal have relevans for de mennesker, den forsøger at nå med

»Er det så vigtigt at blive fri for de andre, der ikke ligner en selv, at det er nødvendigt at danne sin egen menighed?«

evangeliet, skal den skabe relationer. Gode gammeldags relationer mellem mennesker, der lærer hinanden at kende og bliver venner. Den tid er forbi, hvor mennesker lod sig omvende ved fromme løbesedler, lynnedslag og mirakler. I dag skal der relationer til. Men en kirke uden unge skal være mere end almindelig fantasifuld for at skabe relationer til teenagere i sit lokalområde. En kirke uden gamle (ja, de findes), hvor alle medlemmer er på arbejde i dagtimerne, har vanskeligt ved at knytte bånd til gamle, der ikke går ud om aftenen.

Levende fællesskaber af forskellige mennesker

Enhver menighed har sine særlige træk, der gør den til det, den er. Og det er godt. Men når menigheder begynder at stræbe efter særlige tilhørsforhold til bestemte samfundsgrupper, er det skidt. Lad os stræbe efter at gøre danske baptistmenigheder til levende fællesskaber af forskellige mennesker i alle aldre, former og farver.

»Kom dog tilbage til moderkirken«, var jeg lige ved at sige højt for mig selv. Men så kom jeg i tanke om de to præsters drillerier. Hvilken moderkirke? Findes der mere end én: Guds kirke? Og hér er brug for os alle. ■

Papua Ny Guinea – en ø i udvikling

[☰] [🗨️] Tine Borup Nielsen &gaard

Papua Ny Guinea er på mange måder et fantastisk, eventyrligt sted med dens palmer, traditionelle hytter og uopdagede steder, men samtidig meget anderledes end de andre steder, Global Team tidligere har besøgt. Kulturelt, men også spirituelt. Det er ikke nogen nem opgave at overbevise et folk, der i generationer har troet på overnaturlige kræfter, om kristendommen.

Ikke desto mindre er dette en opgave, som Lone og Winterford Barua har påtaget sig. I modsætning til Afrika, hvor missionsarbejdet er meget etableret, og et af de største ønsker for menighederne er en fin ny kirke, møder Lone og Winterford Barua helt andre udfordringer. De skal i første omgang tage et opgør med overtro og heksekræfter og dernæst etablere et fundament omkring den kristne tro blandt lokalbefolkningen. Dette er de godt på vej til, for selvom befolkningen stadig er overtroisk på nogle punkter, er de kommet langt i deres tro på det kristne budskab.

Kvinder og håndvask ...

Lone og Winterford Barua har fået meget op at stå, siden de i 2005 flyttede perma-

nent til Papua Ny Guinea. Et af disse tiltag er kvindearbejdet, der startede i september i 2003, og som Lone leder. Her mødes mellem 20 og 50 kvinder fra seks forskellige landsbyer hver mandag. Den mandag, vi tilbragte sammen med kvinderne, underviste Lone i, hvordan man kan lære sine børn om den kristne tro. Vores rejseleder Pia Duebjerg Andersen blev dog også udfordret i at lære kvinderne om hygiejne – bl.a. hvordan man vasker hænder ordentligt, og hvorfor dette er vigtigt. Efter kvinderne havde udført opgaven tilfredsstillende, blev de hver givet et stykke sæbe. Ud over undervisningen har Lone fået gang i et syprojekt, hvor kvinderne har lært at sy forskellige ting. Målet med projektet er at få sat en produktion i gang, så kvinderne kan sælge deres tøj på markedet og derved få en lille indtægt. ■

To af kvinderne fra kvindemødet, som Pia Duebjerg Andersen lærer at vaske hænder.

»De skal i første omgang tage et opgør med overtro og heksekræfter.«

Rodbehandling

[📷] Per Bækgaard [☰] Ole Lundegaard og Lasse Åbom

Ole Lundegaard og Lasse Åbom finder i denne serie tilbage til rødderne af den strømning i troen, vi kalder *baptismen*, fra 1500-tallet og til i dag. Denne artikel sætter fokus på baptisters kamp for social retfærdighed.

I sidste nummer viste vi, hvordan de første baptister i 1500-tallet gjorde op med synet på kirken som en statsstyret institution, der havde mere fokus på magt og mursten end på mennesker og mission. Det syn på kirken, der i stedet voksede frem, blev – akkurat som idealet var – formet af det eksempel, man fandt hos Jesus. For anabaptisterne, som vi kalder de første baptister, var kirkens opgave først og fremmest at være gode nyheder for de fattige, de magtesløse og de forfulgte.

En anderledes magt

»Hvis du mener, du har en reservation i himlen, skal du huske, at du kun kommer ind med en anbefalelsesskrivelse fra de fattige«. Sådan siger den amerikanske baptistpræst James Forbes og peger dermed på den lige linje, der går fra vores tid til dengang. I en tid, hvor kirken var den

største magtfaktor, både politisk, økonomisk og åndeligt i Europa, afsvør anabaptisterne sig denne magt og identificerede sig i stedet med de fattige, der var blevet marginaliserede i den evindelige kamp om magten mellem Kejseren og Kirken. Krav om social retfærdighed og økonomiske reformer gik hånd i hånd med udbredelsen af de anabaptistiske menigheder. Til tider tog det overhånd og udartede til væbnede oprør, men i langt de fleste tilfælde var bevægelsen fredelig i arbejdet for en radikal forandring af samfundet. En forandring, der ikke skulle foregå med magt og tvang, men ved at identificere sig med de af samfundets svageste og udstødte, som Jesus også

»Kirkens plads er ikke på toppen af samfundet med den status, rigdom og magt, der hører med dér. Derimod holder baptister fast i kirkens kald til altid at være på de fattiges side – i solidaritet med de magtesløse og de forfulgte – og virke for forandring nedefra og op.«

selv havde identificeret sig med. Jesus taler om, hvordan vores behandling af samfundets mindste reflekterer vores behandling af ham. Derfor så anabaptisterne, der først og fremmest søgte at være efterfølgere af Jesus, et kald til at virke for frihed og lighed for alle grupper i datidens samfund.

Ikke helt på toppen ...

Gennem tiden har baptister søgt at holde fast i dette ideal – selvom det har ledt til, at kirken ikke har nogen magt i samfundet og til tider endog har været forfulgt. Kirkens plads er ikke på toppen af samfundet med den status, rigdom og magt, der hører med dér. Derimod holder baptister fast i kirkens kald til altid at være på de fattiges side – i solidaritet med de magtesløse og de forfulgte – og virke for forandring nedefra og op. Dette anderledes syn på kirken har inspireret mennesker til at kæmpe for menneskerettigheder, frigivelse af slaver og religionsfrihed over hele jorden. ■

1. Jesu disciple
2. Nøglen til skriften
3. Kirke er mission
4. På de fattiges side
5. Forsonet fællesskab
6. Økonomisk solidaritet
7. Fredsstiftere

Hele livet inden for menigheden

[☰] Hanne Kiel [📷] Tine Larsen

Bruno Jacobsen, så må man også sige »Aalborg 2«. Selv siger Bruno, at han ikke er spejder længere. Måske – et interview måtte passes ind mellem to aftener med spejderaftaler. »Og engang imellem går jeg også op og siger: »Hej!« til spejderne. Så har jeg da uniform på.«

Spejderarbejde – en pligt?

Spejderkredsen – menighedens største berøringsflade – har gjort det muligt at møde børn og forældre med evangeliet og præsentere troen som en virkelighed og en mulighed. Det har været en glæde, når det har ført til, at mennesker har valgt at blive døbt, men det er ikke et problem, at mange aldrig bliver medlemmer af menigheden. Det har krævet oceaner af tid, men det har også givet meget. Især fællesskabet med de unge førere var vigtigt. Mange venskaber og kontakter er blevet etableret på det grundlag. Bruno er ikke meget for at kalde sig mentor, men vedkender sig, at det har været hans opgave.

Guds nærvær er en trøst

Det er blevet til mange spejderandagter gennem årene. Især har dialogen med

spejderne om troen og livet været vigtig for ham. Ansvar for spejderkredsens forkyndelse førte via spejdgudstjenester til et engagement som lægprædikant. Det er væsentligt for Bruno, at gudstjeneste og prædiken taler ind i et moderne liv. Nye former er nødvendige – måske især i forhold til prædikenen. Ordvalg og temaer må ændres til en mere tidssvarende form. »Jeg tager udgangspunkt i det, der optager mig«, fortæller Bruno og fortsætter: »Troen på, at Gud er med mig er en styrke, når livet er svært. Gud kan se mine problemer. Det betyder ikke, at problemerne forsvinder, men der er én, der holder mig i hånden. Bjørn Eidsvåg siger det sådan her: »Jeg ser, du er træt, men jeg kan ikke leve livet for dig. Jeg kan leve det med dig.« Troen betyder ikke, at livet bliver problemfrit, men at vi ikke lades alene med problemerne.

Et fællesskab, der forener verdener

Menighedens *organisation og traditioner* fylder meget i fællesskabet. Det er der ikke noget i vejen med, men det kommer alt for let til at overskygge menighedens *identitet*. Det væsentligste er at investere kræfter og engagement i de mennesker, som menigheden allerede har kontakt med. Det drejer sig om, at det stærke fællesskab i menig-

hedens centrum skal leve og lukke sig op, så flere bliver inddraget.

»Jeg oplever det ind i mellem, som om jeg lever i to forskellige verdener. Den verden, der hører arbejdslivet til, og den verden, der rummer menigheden«, siger Bruno. »De to verdener forekommer uforenelige. Der er intet fælles berøringspunkt, og den ene verden forstår ikke den anden.« Drømmen er et fællesskab, der forener de to verdener. En menighed, hvor man giver plads til hverdagens problemer og beskæftiger sig med samfundet uden for menigheden. Et meget åbent fællesskab uden principielle dogmatiske skel. Et fællesskab fokuseret på Jesus Kristus. ■

Privat forkynder jeg ikke direkte, men ingen, der kender mig, er i tvivl om min tro.

Fakta | Bruno Jacobsen

- Har aldrig tilhørt andre menigheder end Karmelkirken:
- det begyndte med søndagsskole og spejderarbejde
- døbt 3. januar 1965 som en ud af en større flok unge
- spejder og medlem af ungdomsforeningen
- en del af den store gruppe unge, der gik i kirke kl. 19.30 og på »King Arthur« bagefter
- var med til at etablere menighedens ungdomsklub
- spejderarbejde og kredsfører i mere end 25 år, men der er ingen »papirtiger« i Bruno
- har været medlem af menighedsrådet, men »det slider for hårdt«
- formand for gudstjenesteudvalg og medlem af børne- /ungeudvalget

Vi har fået lov til at præge spejderne og give dem det bedste, vi har.

Fakta | Erhverv

- først uddannet tømrer og derefter bygningskonstruktør
- har engang været ansat som arkitekt og byggeleder
- titel: »Jah, jeg er vel entreprenør eller direktør eller ... kald mig bare selvstændig«
- Bruno og Jonna har haft fælles, daglig arbejdsplads de sidste 28 år

»Jeg har gode venner uden for menigheden.«

»Spejderarbejdets styrke er, at vi aldrig har været bange for dem uden for menigheden. Vi har ingen berøringsangst i forhold til fremmede.«

Spejderarbejdet blev indgang til menigheden, og siden har Bruno givet det samme tilbud til mange spejdere.

Fakta | Familie

- Født i Aalborg i 1950 som søn af Connie og Jørgen Jacobsen
- Gift med Jonna i 1972
- 2 døtre: Anne og Tine og 4 børnebørn

Global Team i lære på præsteskole

[☰] Christine Strøm [📷] Global Team

Alle steder i Nagaland blev Global Team mødt med en åbenhed og gæstfrihed, der fra første færd fik os til at føle os meget velkomne. Nagaerne er et stolt folkefærd, der ser det som en ære at tage godt imod os. Alligevel føler de som udgangspunkt mindreværd.

Mathi er en typisk studerende først i 20'erne. Hun læser på andet år og mangler kun et år mere, før hun kan kalde sig kandidat i teologi.

Danmark mod Grønland og Italien

Scenen var sat, da Global Team besøgte Oriental Theological Seminary (OTS) i Nagaland, Indien. Præste- og missionærskolen havde netop overstået semesterets eksaminer, og den årligt tilbagevendende sportsuge var skudt i gang dagen inden vores besøg. To og to blev Global Team delt ind på de forskellige hold. Denne tirsdag stod programmet på volleyball, kuglestød, ædekamp og fodboldkampe på 2 x 45 minutter – Morten var som eneste danske deltager en smule presset i sidstnævnte disciplin, eftersom de første tre måneders rejse ikke havde indeholdt de store sportsudfoldelser. Da dagen var omme, kunne Global Team glæde sig over at se Danmark i front på pointtavlen.

Oriental Theological Seminary

OTS er en teologisk kandidatoverbygning. De studerende skal således have bestået en bacheloreksamen, dog ikke nødvendigvis i teologi. Det er en privat skole med plads til 15-20 studerende per årgang, 60 i alt. For at blive optaget på skolen skal man skrive en ansøgning, hvorefter nogle bliver udvalgt til en optagelseseksamen og en personlig samtale. Især samtalen har stor betydning for, om man bliver optaget som studerende på skolen.

Det grønlandske heppekor

Alle steder i Nagaland blev vi mødt med en åbenhed og gæstfrihed, der fra første færd fik os til at føle os meget velkomne. Nagaerne er et stolt folkefærd; de ser det som en ære at tage godt imod os, men føler alligevel som udgangspunkt mindre værd i forhold til andre. Nogle af de unge, vi mødte i løbet af de to uger i Nagaland, var derfor meget generte og skulle have lidt tilløbstid, før de fortalte om sig selv, deres kultur og livet som ung i Nagaland. Dette gjaldt dog ikke for de unge på OTS! At være sammen med de studerende under deres sportsuge gav os rig mulighed for at lære noget om at være ung i Nagaland, for allerede fra første minut gik snakken om løst og fast. Mange af de studerende, jeg snakkede med, var især interesserede i at høre om Danmark, vores kultur, hvordan vi oplevede Nagaland og nagaerne, og hvordan det er at rejse rundt som Global Team. Denne oprigtige interesse i vores oplevelser med at møde nye kulturer bunder i, at de fleste af de studerende på OTS drømmer om at blive udsendt som missionærer. Nogle til deres hjemegn, andre til nabo-

landet Myanmar (tidligere kaldet Burma). Andre igen drømmer om at rejse til Afrika.

Mød Mathi

Mathi var hurtig til at byde mig velkommen på sit hold, Danmark. Da hun præsenterede sig som »Matthew« skulle jeg dog lige bede om navnet et par gange mere. Hun var ikke klar over, at den naganesiske udtale af hendes navn var et engelsk drenge navn. Heldigvis tog hun det med et stort grin, og bunden var lagt for en dejlig dag i hinandens selskab.

Mathi er en typisk studerende først i 20'erne. Hun læser på andet år og mangler kun et år mere, før hun kan kalde sig kandidat i teologi. Hun har en bachelor som ingeniør og har tænkt sig at søge job som dette, når hun er færdig på OTS. På spørgsmålet om, hvorfor hun ikke direkte vil bruge sin teologiske uddannelse fra OTS, svarer hun, at det vil hun skam også. OTS har givet hende et solidt fundament for at kunne missionere på sin hjemegn. Selvom 98 % af nagaerne er kristne, og 90 % af disse er baptister, oplever Mathi et konkret behov for at fortælle sine jævnaldrende om Jesus. Mange af hendes tidligere skolekammerater er ikke

»På mange måder minder de unge nagaers tro om den danske måde at være kristen på. Mange går kun i kirke til jul og andre højtider, men ellers lever de ikke et praktiserende trosliv.«

kristne, eller også mangler de viden om den kristne historie. På mange måder minder de unge nagaers tro om den danske måde at være kristen på. Mange går kun i kirke til jul og andre højtider, men ellers lever de ikke et praktiserende trosliv. Mathi håber derfor, at hun efter de tre år på OTS vil være bedre rustet til at være et levende vidnesbyrd blandt sine jævnaldrende.

Vil du hjælpe med at uddanne en missionær?

Baptistkirken i Danmark har siden 1997 været fast støtte til opbygningen af OTS, som i dag er en af de bedste skoler i Nagaland. På Oriental Theological Seminary (OTS) støtter vi studerende fra Myanmar, og om sommeren vil der i fremtiden blive uddannet missionærer på Nagaland Missionary Training Institute. Du kan blive sponsor for en missionær. Ring 3259 0708 til Thomas Spanner og hør hvordan.

DU, din menighed eller organisation kan støtte projekt Nagaland Missionary Training Institut. Støt projektet »Uddan en missionær« med indbetaling til girokonto 902 6045 eller Danske Bank reg.nr.3201 konto nr. 3201182417. Mærk indbetalingen »Uddan en missionær«. ■

Pigernes volleyball-kamp med ivrig opbakning fra de respektive hold

Hvor meget skal vi knokle i kirken?

[≡] Jesper Lundegaard [📷] Per Bækgaard

Meget – men måske med noget andet, end vi har været vant til. Læs Jesper Lundegaards overvejelser om at finde den rette rytme mellem arbejde og hvile – også når det gælder menighedsarbejde.

Den tid er nok ovre, hvor vi tror, vi kan gemme os bag en aktivitet og sige, at så er missionen fuldført: »Mission completed«. Vi har på landsplan og sammen med andre kirkesamfund været sammen for at lytte til hinanden under overskriften »Mission Possible«. Jeg tror inderligt på, at det skal være muligt for os at være kirke i mission. Men jeg tror også, at det kommer til at se anderledes ud, end vi måske har fantasi til at forstille os nu. Vi er godt på vej, men hvis det er rigtigt, at vi skal knokle i kirken, så er det også vigtigt, at vi knokler med det rigtige og ikke spilder vores ressourcer.

Fokus på Gud.

Eugene Peterson hævder, at der har været en tendens i rigtig mange kirker til at være mere optaget af at gøre noget for Gud end faktisk at følge ham. Det er selvfølgelig en påstand, men jeg kan godt følge den. Der er ingen tvivl om, at vi i meget høj grad har brug for at rette vores fokus på Gud, hvilket ikke er overraskende, men når alt kommer til alt, har vi ét mål her i livet - at søge Guds

ansigt. Det skal vi knokle for som enkeltpersoner, og det skal vi som kirker være med til at give rum for. I kirken må vi også gerne begejstres over Gud, give udtryk for vores glæde og naturligvis vores smerte, når den er der.

Når man spørger mig: »Hvor meget vi skal knokle i kirken?«, tænker man måske, at svaret vil være, at vi skal sørge for at sætte tusind ting i gang, så der er noget at »gå« til. Hvis det er tilfældet, bliver jeg urolig for, at vi mister fokus. Det er så let for os at falde i grøfter. På den ene side af vejen er der fuld aktivitet. Mange er i gang, men der er også hurtig udskiftning af medarbejdere, som føler presset til hele tiden

»Når alt kommer til alt, har vi ét mål her i livet – at søge Guds ansigt. Det skal vi knokle for som enkeltpersoner, og det skal vi som kirker være med til at give rum for.«

at skulle være i gang. De giver ikke sig selv plads til at hvile, eller måske gives der ikke plads til at hvile af dem, man er sammen med. På den anden side af vejen er der total hvile, hvilket kan gå hen og blive til sløvhed og dovenskab!

Guds rytme for vores liv

Jeg elsker gode harmonier, skønne og spændende klange, og det skærer mig i ryggraden, når noget er falsk, ude af harmoni. På samme måde tror jeg, det er vigtigt, at vores liv er i harmoni. Vi har ét liv, som gerne skulle hænge sammen. Vi skal være meget opmærksomme på, at vi ikke lever ét liv i kirken og et andet udenfor. Vi har – og lever – ét liv, i hvilket målet er at søge Guds ansigt. Dét skal vi knokle med, også når det ikke altid er let.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det handler om vores livs rytme; at få styr eller orden på vores liv, hvordan vi organiserer vores liv. Det handler om Guds rytme for *hele* vores liv. Vi kan knokle med vores liv og alle de ting, vi gerne vil gøre. Det kan være sådan, at vi arbejder hele dagen og gerne tager aftenen til hjælp også. Det sker meget hurtigt, at vi mister evnen til at sige stop og nej til noget. Vi siger bare ja og ja og ja til det hele – og så brænder vi

ud. Det kan vi lære meget af, men desværre ikke altid på den fede måde!

Bliv i mig

Vi må tænke på at få en naturlig balance mellem arbejde og hvile. Samtidig må vi være opmærksomme på, hvad vi arbejder *med*, så vores knokleri ikke bliver dræbende knokleri, men faktisk bærer frugt både for os selv og andre – at følge Jesus både i hvile og i arbejde. Det er Jesus, der siger, at vi skal holde os til ham: »Bliv i mig. Bliv i min kærlighed.« Der får vi mulighed for at udvikle de frugter, som vores liv skal bære – åndens frugter. Det gælder både vores hvileliv og vores arbejdsliv.

Som kirke har vi mindre brug for at sætte noget i gang, som mennesker kan »gå til«. I stedet må vi engagere os mere i menneskers liv dér, hvor vi møder hinanden, i hverdagen, i alle mulige livssituationer, og lade Helligåndens frugter få frisk næring ved at søge Guds ansigt. Det sætter det rette perspektiv for vores knokleri. ■

DENNE UGE:
GUDSTJENESTE
KIRKEKAPPE
BEDE MØDE MANDAG OG
VASK KIRKEGULV
STØVSUGE BÅNKEVE
PUDSE SØLVTØJ
BESØGE ALLE ÆLDRE
FORBEREDE BØRNEK
INVITATION WEEKEND
DÅBSKLASSE
MØDE EVALUER

»Vi må være opmærksomme på, hvad vi arbejder **med**, så vores knokleri ikke bliver dræbende knokleri, men faktisk bærer frugt både for os selv og andre.«

Betyder »spiritualitet« noget for

[☰] Bent Hylleberg [☒] Kasper Klarskov

Fakta
Johannes
og Emil
– nu i ny
kirke

Johannes
Korsholm,
29 år
Århus Valg-
menighed

Emil Fhær,
26 år
[re:gen],
København

Det sker, at voksne skifter menighed. Men det sker ofte, at unge gør det. Betyder spiritualitet noget i den forbindelse? Vi har spurgt to unge, der har afsluttet deres studier på SALT, Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi, og som nu lever med i en anden kirke end den, de voksede op i.

Menigheder har forskelligt »habengut«, der gør dem eftertragtede. »Hvad kan jeg få i fællesskabet?«. Når der skal vælges ny menighed, spørges der: Et kompetent lederskab, en vision, der præger menigheden, en spiritualitet, der leves, en teologi, der forkyndes, spændende missionsarbejde, sammenhæng mellem dét, der forkyndes og dét, der leves – eller fællesskab med andre kristne?

Hvad betyder »spiritualitet«?

Vi stiller spørgsmål til to, der for nylig skiftede kirkesamfund. Men først lidt om »spiritualitet«. Det latinske ord oversættes ofte med »åndelighed«. Det er dårligt valgt, for begrebet dækker både det, der hører det åndelige og det materielle liv til. Med »spiritualitet« mener vi en livsform, der præ-

ger os helt – ikke et »kristenliv«, der leves ved siden af hverdagslivet. Spiritualitet handler altså om »gudstjeneste« i hverdagen – hele ugen og hele livet.

Hvad betød mest for dit valg af menighed?

Først svarer Johannes Korsholm: »Mit valg af ny menighed var baseret på, at lederskabet i menigheden er dygtigt. Der lå en klar vision for menigheden, som udfordrede mig. Jeg så en menighed, hvor potentialet bliver udnyttet og opkvalificeret, og hvor man tør drømme stort og nyt. Samtidig støttede spiritualiteten op ved at være engagerende uden at være hverken for meget eller for lidt. Og teologien i menigheden er noget af det bedste her til lands. Lederne har faktisk læst bøger siden deres studietid, og de formår at bedømme, hvordan vi navigerer i en postmoderne virkelighed.«

Fakta | Hvad betyder »spiritualitet«?

Med »spiritualitet« mener vi en livsform, der præger os helt – ikke et »kristenliv«, der leves ved siden af hverdagslivet. Spiritualitet handler altså om »gudstjeneste« i hverdagen – hele ugen og hele livet.

Vi stiller det samme spørgsmål til Emil Fhær: »Egentlig har jeg stor respekt for traditioner, de forskellige kirkesamfund og deres teologi – dét, der læres og forkyndes. Men for mig var det helt afgørende, hvordan den kristne tro i praksis kommer til udtryk i en menighed. Da jeg valgte ny menighed, var jeg næsten ligeglad med konfessionen – altså om der stod »Indre Mission«, »Kvækersamfundet« eller »Baptistkirken« på kirken. »Ortodoksi« forstået som »den rette lære« er vigtig, men »ortopraksi« forstået som »det rette liv« er bedre! Men vigtigst er det, at lære og forkyndelse sætter præg på praksis. Derfor bliver nogle menigheder for mig mere attraktive end andre.«

Johannes Korsholm supplerer: »Menigheder, der mangler en vision, der begejstrer, interesserer mig ikke synderligt. Men visionen skal være af en vis kvalitet. Hvis den fx lyder, at vi vil se 1000 nye medlemmer inden for et år, finder jeg den urealistisk, og jeg stiller spørgsmål til ledelsens kompetencer. Visionen må samtidig have en klar grundtone af at være synkroniseret med det, der er Biblens vision, Gudsrigets udbredelse på jorden. Hvis ikke det er tilfældet, bliver menigheden let et fællesskab, der har som formål at bevare sin egen identitet.«

vores kirkevalg?

Hvad har du lært ved at skifte menighed?

Emil Fhær svarer først: »Jeg havde svært ved at tage beslutningen. Jeg elskede menigheden, jeg flyttede fra. Det var svært ikke længere at skulle være en del af den kirke, jeg gennem en årrække havde været tæt knyttet til. For mig var privilegiet ved at flytte til en ny menighed, at jeg her fik lov til at erfare sider af Gud og af kristenlivet, som kun i mindre grad var kommet til udtryk i den menighed, jeg flyttede fra.«

Og Johannes Korsholm slutter af: »Det sværeste for mig ved at være »kirke(s)hopper« var, at der blev en række mennesker, som jeg ikke længere kunne vandre sammen med. Mennesker, der gennem tiden havde fået en stor plads i mit hjerte, og som jeg ville elske at se vokse som personer og som disciple i tjeneste for Gud.«

Den spiritualitet, der søges, har altså med praksis at gøre – med ægthed og sammenhæng hele vejen rundt. Det handler om en livsform, hvor vores tanker ikke rettes væk fra hverdagen, men i stedet ophøjer Kristus midt i den verden, han kom til for at tjene. ■

Klubledere VIL børnene i Birkelse

[≡] Rie Andersen [📷] Brian Krabbe Johansen

Da børneklubben i Birkelse startede i 1979, tiltrak den 70-80 børn fra byen og omegnen. Kun to af børnene kommer i dag fra kirken. Dog nyder hele 35 unger godt af det hjerteblod, der pulserer rundt i en flok klubledere på tværs af tre generationer. Hvad er det, de kan i den lille landsby?

Lotte Krabbe Johansen slår en hjertelig, nordjysk latter op, da jeg spørger hende om Birkelse børneklub. Hun virker glad for – og måske også lidt overrasket over – interessen i det arbejde, hun er optaget af. Men en klub, som tiltrækker så mange børn fra byen uden tilknytning til kirken – er værd at skrive hjem om:

Børneklub ›brandet‹ i Birkelse

»Som frikirke har vi igennem årene oparbejdet lokalbefolkningens tillid. Vi har ›brandet‹ os godt gennem åbenhed og ærlighed.

Fx postomdeler vi vores kirkeblad i Birkelse«, fortæller Erik Nielsen, tidligere klubleder. Han er stadig med i staben. Ved hver sæsonstart får børnene et brev med hjem, hvor vi beskriver klubbens arbejde og organi-

sering. »Vi lægger ikke skjul på, at vi forkynder evangeliet. Vi formulerer det sådan, at forkyndelsen i klubben er et supplement til hjemmets og skolens kristendomsundervisning«, forklarer Erik. Hæftet »Noget om baptister« ligger sammen med brevet. »Vi opfordrer forældrene til at kikke ind. Det benytter nogle sig af. En af årsagerne til vores succes er, at vi holder fast i forkyndelsen og et godt socialt fællesskab«, mener Erik.

»Denne sæson har vi været ude at spille rundbold, lavet æbler med kanel over bål, været i Blokhus og bowle, haft besøg af »vores egne« baptistspejdere fra Pandrup, set film, været på besøg på Falck i Aalborg, spillet dodgeball, været i Blokhus Badeland, haft Restaurant CHURCH, hvor børnene selv har dækket op og pyntet bord

og derefter spist lasagne, fået undervisning i linedance, haft besøg af Andreas fra Bethelkirken i Aalborg, som kom og tryllede for os og samtidig gav os noget af evangeliets budskab«, fortæller Lotte og fortsætter: »Op til påske forberedte vi os til at være med i gudstjenesten Palmesøndag, hvor vi inviterede alle klubbørn med deres familier. Selve gudstjenesten var et skuespil, hvor hele påskeugen blev fortalt i løbet af en time. Foruden tre oplæsere spillede klubbørnene forskellige roller som Jesus, disciple, soldater, dommere og kvinder ved graven.«

3 generationer på staben

»Vi har altid haft engagerede ledere i alle aldre. Mange fra kirken står bag klubben. »Kagekonerne« med friskbagt kage, andre med en oplagt andagt og en tredje køber ind til slikbutikken. Vi laver halvårsprogrammer, og lederne kommer altid forberedte«, slutter den garvede Erik Nielsen. ■

Fakta | Børneklubben vil gerne skabe:

- et fristed for børn og unge fra 4. klasse og opefter,
- trygge rammer, hvor børnene kan udvikle et godt kammeratskab,
- positive sociale relationer og respekt for andre mennesker,
- rum for, at børn og unge oplever sig selv og andre som ligeværdige i et miljø, der ikke er betonet af konkurrence,
- mulighed for, at udbrede kendskabet til den kristne tro.

Kvinderne, der fandt den tomme grav, deler blomster ud.

Jesus rider ind i Jerusalem på et æsel ...

Er præstekonventet et vigtigt forum?

[📷] Claus Bækgaard [☰] [📷] Rie Andersen

19 præster, SALT-studerende og ansatte deltog i maj på præstekonvent på Nya Slottet ved Bjärka Säby i Sverige. Men har vi stadig brug for præstekonventet?

I fantastisk smukke omgivelser og med solen højt på himlen nød de danske deltagere muligheden for retræte. De fik én dags undervisning og samtale med Peter Halldorf, redaktør af tidsskriftet Pilgrim, præst og forfatter til flere bøger. »Det var et privilegium at have muligheden for at mødes med Peter Halldorf, som med et stramt program alligevel kunne se tid til at være sammen med os«, siger formand for præstekonventet, Jesper Lundegaard.

Årets konvent forsøgte med en kombination mellem undervisning, fællesskab, samtaler, bøn, stilhed og hvile. Igennem ugen fulgte deltagerne den rytme, der præger Nya Slottet, som er inspireret af både ortodokse og koptiske traditioner med tidebønner, læsninger og sang. Dagene efter undervisningen med Halldorf bød på en blanding af retræte, pilgrimsvandring og vejledt, poetisk meditation.

Hvad vægter vi særligt?

Konventets formål er blandt andet at skabe et inspirerende, opmuntrende og støttende

forum for BaptistKirkens præster i deres tjeneste og at styrke sammenhængskraften på tværs af menighederne. Tidligere var det helt naturligt, at man som præst tog med på konvent, men med under 20 deltagende præster i år, er antallet mere end halveret. Flere præster valgte ikke at tage med, fordi de syntes, der var for lidt undervisning på programmet. Hvor vigtig er undervisning på præstekonventet i forhold til det kollegiale fællesskab?, er det oplagt at spørge:

»Fantastisk undervisning med Peter

Halldorf – han er altid berigende at høre på, for han formår med sit poetiske sprog at befrugte ens sjæl og ånd mere end at tale til intellektet. Men jeg har fået allermest ud af mit personlige samvær med Gud gennem hele ugen gennem tidebønnerne, men måske mest i min egen personlige refleksion og stilhed«, lyder det fra Claus Bækgaard, præst, Roskilde.

Gunnar Rasmussen, pensioneret præst, Odense, fortæller: »Det var ærgerligt, at vi ikke fik så meget undervisning. På den anden side gav det os mere tid til fordybelse og til at koncentrere os om de andagter og gudstjenester, der var på stedet. Nya Slottet er et meget smukt sted

med meget smuk sang til gudstjenesterne, så det har været en oplevelse på en anden måde, end hvis der primært havde været undervisning.«

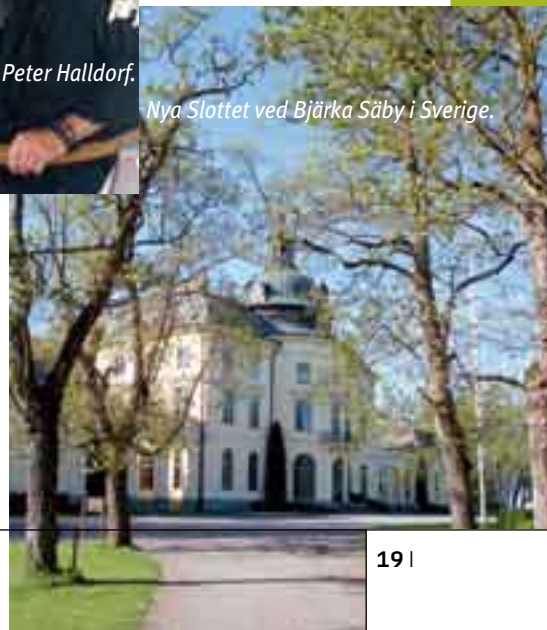
»Jeg havde været kritisk inden, fordi jeg tænkte: »Retræte – én gang til ...«, men så besluttede jeg mig for, at når nu jeg var af sted, så kunne jeg lige så godt være åben både over for det kollegiale og Peter Halldorfs undervisning, men ikke mindst over for det, som Gud ville sige til mig. På trods af den for mig fremmede spiri-

tualitet hørte jeg Gud tale til mig, specielt igennem den guidede meditation,« slutter Bjarne Willer, præst, Odense. ■

Peter Halldorf.

Nya Slottet ved Bjärka Säby i Sverige.

Baptistkirken i Ringsted bygger ud!

[≡] Knud Rønne Hansen [📷] Peter Klarskov

Det har stået på længe – dette med at få etableret en baptistkirke i den gamle konge- og klosterby Ringsted. Det blev en realitet – og nu, i en tid, hvor en del menigheder lukker ned, bygger menigheden i Ringsted tilmed ud.

Da Midsjællands menighed fejrede 100 års jubilæum i 1957, samledes danske baptister til årsmøde i Ringsted. I den anledning besøgte vi alle familier i byen med information om vores kirke, og i en årrække boede menighedens unge præster i Ringsted.

Opgav ikke visionen

Trofaste ringstedboere opgav ikke visionen, men der gik 40 år med spejderarbejde og evangeliske aftener i Anlægspavillionen og på Benløsegården, bøn og bibelstudier i hjemmene. Med løfte om støtte fra

Baptistkirken i Danmark og fra modermenigheden i Nyrup, blev der fra 1997 satset mere konkret på mission i Ringstedområdet. I december 1999 indviede vi Huset på Roskildevej 192. Symbolsk tændte vi den søndag fire adventslys i en stage, skåret i en birkegren fra træerne ved den gamle kirke i landsbyen Skee.

Selvstændig menighed i 2004

I august 2003 fik huset et nyt indgangsparti, hvorfra Karl Heilesens splintrede kors hver aften lyser ud mod vejen og fortæller, at her er en kirke, der ønsker at sprede lys og være en åben dør for alle. Året efter, 1. september 2004, blev Baptistkirken i Ringsted stiftet som en selvstændig menighed. Dermed var målet også nået for vores første præstepar, Linda og Clark Helvey, der var kommet fra USA til Danmark for at plante en ny menighed. Clark sluttede sin tjeneste i Ringsted med en opmuntring

fra Filipperbrevet 1:6: »I tillid til, at Han, som har begyndt sin gode gerning i jer, vil fuldføre den indtil Kristi dag.«

I denne tillid bygger vi videre ...

Fra missionsstævnet i 2005 kom Baptistkirken i Ringsted med som en af menighederne i Baptistkirken i Danmark. I 2007 fik vi syv nye medlemmer, og ved flere anledninger forekommer de nuværende rammer for små. Et godt tilbud fra en venlig arkitekt gav os også tro og tillid til at gå i gang med de udvidelsesplaner, der var tænkt på allerede inden, vi blev en selvstændig menighed. Dette forår oplever vi en arbejdsglæde, der ikke kun inspirerer de frivillige, der svinger hammer og murse, men fornemmes af alle menighedens venner og medlemmer. Vi bygger, for at en ny kirke en dag kan blive fyldt af en ny generations glade lovsang. ■

Sommerferie med indhold

[📷] Kurt Bøgsted [☰] Helle Kvist

Shorts og t-shirts med korte ærmer. Termometeret har passeret de 20 grader, et køligt glas iste eller en hjemmelavet is fra torvet i Mariager. En hyggelig snak i campingvognens fortelt med en god ven, du ikke ser så tit. Børn, der løber og leger og har græs på knæene – kan du fornemme stemningen?

Det er noget af det, du også plejer at kunne opleve på missionsstævnet i Mariager. Vi håber på, at den danske sommer i år viser sig fra sin bedste side!

Mulighedernes marked

Ud over det afslappede campingliv har du på sommerens missionsstævne også et

sandt mulighedernes marked, hvor du frit kan vælge efter eget ønske. I fritidsdelen kan du udfolde dig kreativt og være med til at fremstille et stort vægmaleri over stævnets tema: »Hvem siger I, at jeg er?«. Mange forskellige bidrag fra små og store glade kunstnere kommer tilsammen til at udgøre dette kunstværk.

Du kan også smage, føle, snuse og sanse oplevelser fra den anden side af kloden, hvis du deltager i Global Development Village, som Global Team kommer til at lede. I fire måneder har teamet været på jordomrejse og besøgt kirker, som danske baptister samarbejder med.

Frit valg mellem forskellige seminarer om, hvem Jesus er:

- Raymond Jensen fortæller om arbejdet med »Den Nye Aftale« – *mød Jesus på en ny måde gennem denne oversættelse af Ny Testamente.*
- Bjarne Willer deler torsdag ud af sine erfaringer omkring kristen mentoring – *få redskaber til, hvordan vi kan styrke hinanden til at være kanaler for Guds kærlighed i hverdagen.*
- Eller lad dig udfordre om fredagen af Ravi Chandran, der er projektkoordinator for AIDS-fondet.

Missionsstævne i Mariager

Tidspunkt: uge 30

Sidste tilmeldingsfrist: 23. juni

Velkommen!

Vær med – og mød nye venner på missionsstævnet!

Generation kirke-shopping

[≡] Michael Møller-Hansen [☒] Kasper Klarskov

Vi lever i et forbrugssamfund. Verden er vores supermarked og hver dag én lang shoppingtur. Specielt hos unge har det har påvirket måden at være kirke på. Vi taler om »kirke-hoppere« – eller med mere foragt i tonefaldet »kirke-shoppere«. En »kirke-shopper« er en person, der benytter sig af de tilbud, som de enkelte menigheder kan tilbyde, i en søgen efter den »rigtige« kirke. Ikke den perfekte kirke, for den findes ikke. En menighed ses ikke længere som én menighed, men som samlingspunkt for diverse attraktive tilbud.

»Kun« kristen identitet

Mange unge kristne i dag har ikke noget fast tilhørsforhold til et kirkesamfund, der dikterer deres kirkevalg, når de fx flytter til et nyt sted. Kirken eksisterer og fungerer i langt højere grad nu end før, på et lokalt plan og ikke nationalt, og endnu mindre internationalt. »Jeg er her, og *min* verden er her; hvad skal jeg bruge en national identitet til?«, synes logikken at lyde. Ens identitet som kristen er ikke knyttet til et bestemt kirkesamfund. Hvor man før var

»kristen først – så baptist«, ser flere i dag sig selv som »kristen – og måske baptist«. Hvis du spørger en gennemsnitlig, ung kristen med tværkirkelige venskaber, vil han eller hun svare, at det ikke gør nogen forskel for vedkommende. Jeg er tilbøjelig til at være enig.

»Blandt nutidens unge kristne spiller det ikke den store rolle, om man er barne- eller voksendøbt. Det vigtige består i vores fælles identitet som kristne«, fortæller sociolog Rie Skaarhøj, Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik (CUR), og fortsætter: »Som minoritet handler det for unge om overlevelse og nogle få punkter, hvor vi som kristne kan vise, at vi adskiller os fra eksempelvis humanister. En udfordring for kirkerne er at finde ind til de daglige rutiner, som adskiller os fra andre gode mennesker og undervise unge i disse. Det være sig aftenbøn, daglig bibellæsning, osv.«

Baptist?

For mange baptister er følelser og historisk betingede værdier knyttet til det at kalde sig »baptist«. Det er de ikke for de unge. Unge i dag føler sig ikke som baptister, for hvad vil det i det hele taget sige at være baptist?, ville den skarpe teenager spørge.

Vi har ingen specifik baptistisk bevidsthed, fordi vi har svært ved at se, hvad der adskiller os fra andre kristne. »Det, der er interessant ved »kirke-shopping«, er, at man ved at bevæge sig rundt i forskellige kristne miljøer oplever nye vinkler på det at være kristen, nye vinkler på det at være kirke. Efter sådanne oplevelser, bliver det sværere at knytte sig til én kirke. Faren er, at man ender med en bunke rodløse kristne, der ikke har noget kristent fællesskab og kristne relationer at bygge deres liv op omkring. Det er den rolle, kirken skal spille i dag«, mener Rie.

Kirkevalg efter relationer

Hvad betyder så noget for unges valg af kirke? Hvilke faktorer afgør, hvad der ender i indkøbskurven, og hvad der bliver på hyl-den? Først og fremmest er det relationerne. En undersøgelse fra CUR i 2006 viste, at 48% af alle kirkefremmede, der nu kommer i en menighed, fik en relation til kirken gennem bekendtskaber. Og det samme gør sig gældende, når man som kristen leder efter et sted at slå rod. Unge leder faktisk efter rødder. Et sted, hvor de i fællesskab med andre kan vokse i kendskab og kærlighed til Jesus. »Når man kommer ind i et kristent fællesskab, køber man så at sige

Fakta | Læs mere ...

Rie Skaarhøj er uddannet sociolog og arbejder for CUR (Center for Ungdomsstudier og Religionspædagogik), der bl.a. har forsket i unges fravalg af kirken. Mere information på www.cur.nu

»hele pakken«. Der er stort set lovsang i alle kirker, men lovsang passer ikke til alle. Så endnu en udfordring til kirkerne er at omfavne »kirkeshopperne« og give dem frihed til at udtrykke netop deres åndelighed andre steder«, siger Rie. »Som børn af en informationskultur har vi vænnet os til at lære noget. Når man har deltaget i undervisning, kommer man klogere ud på den anden side. Men sådan er det ikke altid i kirkerne. Hvis man konstant hører den samme historie om Jesus på korset, minder det om hele tiden at få at vide, at $2+2=4$. Igen kan man ved at komme i nye kristne sammenhænge lære nyt og udvikle sig i sit kristne liv«, slår sociologen fast.

Kirkelighed og/eller virkelighed?

Et andet vigtigt aspekt i forbindelse med unges (fra)valg af kirken er, at der ikke altid er overensstemmelse mellem kirkelighed og virkelighed. Livet inden for kirkens mure kan være meget anderledes end den virkelighed, vi bliver præsenteret for ude i verden. Denne realitet har ført til en hel generation af kirkeshoppere, som søger efter en tro, der kan forbinde disse to dimensioner. Hvis ikke vi tager denne kendsgerning alvorligt, kan vi risikere at tabe en hel generation på gulvet. ■

En »kirke-shopper« er en person, der benytter sig af de tilbud, som de enkelte menigheder kan tilbyde, i en søgen efter den »rigtige« kirke.

[☰] Jacob Anhøj [☐] Per Bækgaard

Når musikken skiller ...

Hvis der er noget, der kan dele mennesker i almindelighed, og kristne i særdeleshed, er det musiksmag. Nogle foretrækker orglets brusen, andre slapper af til tungrock, og atter andre bliver rørt til tårer, når tivologarden trækker op. Læs en hårdt prøvet musikers beretning om, hvor galt det kan gå, når man forsøger at gøre alle tilpas.

Det var i forrige årtusinde, en gang i firserne. Jeg spillede i et orkester ved navn Touché. Det var blot 30 år efter, el-guitaren var blevet allemandseje; og den polyfoniske synthesizer var først for ganske nylig blevet til at købe for penge og kommet ned i en størrelse, så den kunne slæbes rundt uden for pladestudierne.

Noget frisk musik med rytme i

Selvfølgelig var vi med på noderne, men også velopdragne nok til at vide, at ikke alle var lige begejstrede for »den nye musikstil«. På en turné, jeg tror, det var

i 1985, lagde vi vejen om ad Vindblæs Baptistkirke, hvor vi fik lov at spille til en gudstjeneste. Vi havde udvalgt nogle få stille sange »uden strøm«. Men da gudstjenesten var forbi, blev de gamle siddende, indtil en mand rejste sig og sagde noget i stil med: »Nu havde vi sådan set glædet os til at høre noget frisk musik med rytme i.« Så tændte vi for strømmen og gav den hele armen til alles tilfredshed.

Det måtte gå galt ...

En anden gang blev vi opsøgt af en lokal folkekirkepræst på Amager, hvor vi holdt til. Han havde hørt om os og ønskede at skabe nogle tilbud til de unge i sit sogn. Han havde store planer om aftener med lovsang og rytmisk musik i kirken, og vi blev hyret til et sådant aftenarrangement. Kirken var en moderne, meget smuk kirke med højt til loftet, hvidkalkede murstensvægge, store glasfacader og stengulv. Enhver, der kender lidt til akustik og rockmusik, vil vide, at det måtte gå galt. Det blev ikke bedre af, at der næppe var

en eneste tilhører under 50 år til denne »ungdomsaften«.

Efter mødet, mens folk gik ud af kirkerummet, var vi blevet bedt om at spille lidt stille musik til andagt og samtale for dem, der ønskede at blive siddende lidt endnu. Dette var anden (og heldigvis sidste) gang i Touchés historie, jeg oplevede, at publikum tiggede os om at holde op med at spille. Første gang var nogle år tidligere til et vælgermøde i Kristeligt Folkeparti.

Overraskende roligt

Under kaffen bagefter overhørte jeg en ordveksling mellem en ældre mand og vores guitarist, Lars. Manden citerede tvært og med slet skjult hentydning til vores musikalske udfoldelser 1. Kongebogs kapitel 19, hvor Elias konstaterer, at Herren ikke findes i uvejre eller jordskælv, men i den sagte susen. Lars, der ellers er kendt for sit iltre temperament, besvarede fornærmelsen overraskende roligt: »Jeg kender en anden historie om nogen, der spillede så højt, at Jerikos mure væltede.« Vi blev ikke inviteret igen. ■

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvnet.dk

Sarah Basnov – Tlf.: 5091 0407
ssb85@db.s.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Lone Møller-Hansen – Tlf.: 5695 1015
m-h@mail.dk

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Jacob Anhøj – Tlf.: 2126 2527
jacob@anhoej.net

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 4.200

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nr. udkommer 8. august (blad nr. 5)
Nr. 6 udkommer 19. sept. – deadline 14. juli
Nr. 7 udkommer 31. okt. – deadline 11. sept.

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

(GLINT)

Debut-cd fra Roskildebandet *reflect*

Det roskildebaserede band *reflect* udgiver i slutningen af maj deres debutalbum, »*reflect*«, som udgives på pladeselskabet »rock'n'soul records«. *reflect* består af syv unge i alderen 18-25 år, og startede i ungdomskirken Waterwalk, der holder til i Roskilde Baptistkirke. Bandet har eksisteret i fem år og turneret Danmark rundt. Musikken tager udgangspunkt i melodios pop/rock, og teksterne skildrer tro med ærlighed og dybde. Bandet udgav selv deres første ep, *Grace Falling*, sidste år. Ep'en indeholder fem selvskrævede numre og har indtil videre solgt 600 eksemplarer og fået mange rosende kommentarer med på vejen. Tidligere på året udgave bandet singlen *Mirror Generation* som en smagsprøve på den nye cd. Du kan opleve *reflect* på www.myspace.com/reflektivemusic eller forudbestil cd'en på <http://www.rockn-soulrecords.dk/shop/>. *reflect* består af: **Christoffer Wilki**, akustisk guitar og

vokal, **Andreas Christensen**, vokal og keyboard, **Simon Røgeskov**, bas, **Jeppe Sørensen**, guitar, **Jakob Haslund**, guitar, **Benjamin Larsen**, trommer og percussion, **Karen Sørensen**, vokal.

Døbte og døde

Døbte

Køberkirken

23.03.08: *Klaus Lundberg*, f. 08.10.1962

Østervrå Baptistmenighed

06.04.08: *Gitte Thorbjørnsen Pugh*, f. 22.04.1965

Døde

Bornholm

Marie Louise Rasmussen, f. Jakobsen, født 27.02.1914, døbt 16.02.1930 i Apostolsk kirke, døde 14.04.2008.

Lyngby

Else Margrethe Mouritzen, født 16.07.1918, døbt 17.03.1935 i Kristuskirken, døde 22.03.2008.

Odense

Magnus S. Andersen, født 23.09.1912, døbt 16.04.1950 i Vejle, døde 06.05.2008.
Ib Lenskjold, født 02.08.1933, døbt 10.04.1949 i Odense, døde 15.05.2008.

Pandrup-Birkelse

Svend Aage Mortensen, født 21.12.1914, døbt 08.03.1931 i Tølløse, døde 17.01.2008.
Kristian Børge Rasmussen, født 15.05.18, døbt 12.02.1950 i Pandrup, døde 23.04.2008.

Roskilde

Else Kirsten Ormstrup Daugård-Hansen, født 04.08.1909, døbt 25.11.1923 i Kristuskirken, døde 29.02.2008.

(GLINT)

At blive alene – sammen med andre

I næsten alle menigheder sidder der enker eller enkemænd, som ovenpå tabet af en ægtefælle skal bearbejde og leve med sorgen – og lære at klare sig alene. Det er ingen let proces. Det oplevede Henning Anesen, 62 år, fra Bethelkirken i Aalborg, da han for syv år siden mistede sin kone, Inge-Lise. Ledt af sit eget behov kontaktede han i begyndelsen af 2008 andre enker og enkemænd i menigheden for at starte en gruppe, hvor de kunne mødes, snakke og bruge hinanden. »Alle gav en positiv tilkendegivelse, og vi mødes 14 personer i to timer én gang om måneden«, fortæller Henning Anesen. »Der er ikke noget decideret program. Der er plads til, at vi alle kan snakke – indtil nu har det primært handlet om, hvordan vi har oplevet døden og sorgen og dét at være blevet alene. Men også om, hvordan vi kan hjælpe hinanden rent praktisk.« Det er ikke en single-gruppe, men udelukkende en gruppe for dem, der har oplevet, at en ægtefælle er død. »Jeg har selv fået meget ud af at være sammen med andre omkring de her ting, og andre i gruppen har udtrykt samme glæde. Alle er kommet hver gang, så jeg tror da på, at det er noget, som er til glæde og gavn«, slutter Henning Anesen.

[≡] Elisabeth Krarup de Medeiros, Integrationskonsulent, KIT – Kirkernes Integrations Tjeneste [◂] KIT

Legemet er ikke længere hvidt ...

Vi er på hjemmebane i vores land som danske kristne. Det giver os en forpligtelse som værter over for vores brødre og søstre fra andre lande, lyder et opråb fra integrationskonsulent Elisabeth Krarup de Medeiros. Her byder hun ind med et nyt perspektiv på dette nummers tema: Den fragmenterede kirke.

»Mange lemmer – ét legeme i Kristus« var temaet, da Danmarks Økumeniske Kvindekomite for nylig havde inviteret mig til at tale på deres årlige stævne over titlen »Vi er alle Kristi lemmer«. Da jeg forberedte mig på, hvad jeg ville sige på denne solbeskinnede dag, hvor den forsigtige vind blot kunne få Dannebrog til at folde sig ganske lidt ud ved gadekæret i Svendborg, og hvor

nogle af kvinderne sad i Frelsens Hærs uniformer, andre med en rosenkrans i lommen og andre igen som baptister, medlemmer af folkekirken, metodister, m.fl., blev det klart for mig, at hvis vi vil tage denne påstand alvorligt og rent faktisk leve den ud i vores dagligdag, vil det få konsekvenser for den måde, de fleste af os danskere forstår os selv som kirke i år 2008.

Fakta | Læs på www.kit-danmark.dk

»Vi må erkende, at det legeme, som vi alle er lemmer på, ikke længere er hvidt – og at det økumeniske møde i Danmark måske er mere udfordrende end tidligere.«

Det økumeniske møde

– en udfordring til os

Sætningen »Mange lemmer – ét legeme i Kristus« er måske én af måderne, hvorpå vi kan formulere essensen af den økumeniske vision. Men hvis vi vil forholde os til, hvor meget det kirkelige landskab herhjemme har forandret sig over det sidste årti, må vi erkende, at det legeme, som vi alle er lemmer på, ikke længere er hvidt – og at det økumeniske møde i Danmark måske er mere udfordrende end tidligere. Guds børn i Danmark taler nemlig flere tungemål end nogensinde før. Men gør vi også det i den økumeniske arena i Danmark? Og hvis vi kaster os ud i det, hvilke konsekvenser får det så, at vi ikke længere blot skal forholde os til forskellige konfessioner, dogmer og sakramenter, men at vi skal forholde os til dem uden at kunne bygge på en umiddelbar – og ofte ubevidst – fællesnævner, der består af danske normer og traditioner, kulturforståelse, kommunikationsstil, musikstil og kulinarisk smag?

Fortalervirksomhed

Ingen har lovet os, at det skal være uproblematisk at være lemmer på ét og samme legeme, men når det fælles DNA i alle lemmer er bekendelsen af Jesus Kristus som Guds søn og vores frelser, så bliver lemmerne til

ét legeme – og det forpligter. Det betyder, at hvis en træder på foden, må andre råbe op. Som danske kristne er vi på hjemmebane i dette land – og det giver os tilmed en forpligtelse som værter over for vores brødre og søstre fra andre lande. Racisme og diskrimination lever – desværre – fortsat i bedste velgående i lille Dannevang. Vi må stå op for hinanden – vi må stå sammen om at arbejde hr. og fru Danmarks holdninger. Vi må fortælle nationen, at der findes mange udlændinge i dette land, der ønsker at gøre en positiv forskel i samfundet. Der er mange nydanskere i både migrantmenighederne og i danske kirker, der vil være til velsignelse for Danmark.

Samarbejde

På samme måde skal vi også »komme hinanden ved« indadtil i kirken. Som datter af en familie, der altid har dyrket det tværkirkelige møde, har jeg ofte oplevet, at det er i mødet med »den anden«, jeg erfarer, hvor

jeg selv står – og hvorfor jeg egentlig gør det. Derfor er det med glæde, at jeg konstaterer, at flere og flere menigheder kaster sig ud i samarbejde på tværs af national oprindelse og teologisk ståsted. I Kirkenes Integrations Tjeneste (KIT) har vi ofte set, at mødet mellem menigheder inden for samme kirkesamfund, men med forskellige kulturer, udfordrer os mere end et egentligt økumenisk møde. For ligheden mellem en dansk folkekirke og en dansk baptistmenighed, kan opleves meget større end mellem en dansk baptistmenighed og en afrikansk. Men i mødet og i samarbejdet, hvad enten det er halvårlige fællesgudstjerner, månedlige fællesmåltider eller brug af de samme faciliteter, ser vi nye sider af os selv som menighed, fordi vi tvinges til at genoverveje, hvordan vi vil se os selv som kirke i år 2008. Og i det konkrete møde mellem kristne gammeldanskere og kristne nydanskere får vi lov at leve Guds vision ud om, at vi alle er Kristi lemmer. ■

Som datter af en familie, der altid har dyrket det tværkirkelige møde, har jeg ofte oplevet, at det er i mødet med »den anden«, jeg erfarer, hvor jeg selv står – og hvorfor jeg egentlig gør det.

Gud gav os en **ny** opgave

[≡] Betina Jensen, projektleder i KIT – Kirkernes Integrations Tjeneste [📍] Vibeke Brun Jensen

I Baptistkirken i Nakskov har ægteparret **Elise og Jørgen Jørgensen** fået nye udfordringer. For lidt over 14 måneder siden ankom en familie fra Burundi til Nakskov. De kom til Danmark som FN-kvoteflygtninge fra en flygtningelejr i Malawi.

Jeg har fået en søn, svigerdatter og børnebørn

Elise på 71 år besøger jævnligt familien Birura og Penina Ndagisimana, som er sidst i tyverne, og deres tre piger på 11 og 7 år og en lille ny på 6 måneder. Elise er meget ydmyg og kan slet ikke kalde sig kontaktfamilie. »Jeg går jo bare op og ser til dem«, siger hun. »De vil så gerne lære at lave dansk mad og de elsker kage, så det hygger vi os med.« Elise synes, at Penina er en meget flittig pige, og Birura siger, at han vil være dansker og er meget flittig på sprogskolen. Der er ikke mange udlændinge i Nakskov, men folk er åbne over for de nye danskere, som er kommet til området, og kommunen er taknemlig for al den frivillige hjælp de kan få.

Hovedkulds relation

Elises møde med den nyankomne familie var dog noget af en kaotisk start. Penina

havde et dødt barn i maven, da familien ankom til Danmark i marts 2007, hvor de boede på et lokalt vandrehjem. Elise blev ringet op af sognepræsten, fordi familien ville have begravet barnet, og de var baptister fra hjemlandet. Elise åbnede kirken og inviterede en sognepræst til at foretage begravelsen. Senere er de blevet rigtig gode venner og besøger hinanden. Familien kommer i Baptistkirken, og pigerne er med i børnekirken. Men deres relation går ud over kirken, den bygger på hjælp og venskaber i dagligdagen, til stor glæde for begge familier.

Ser høsten af investeringen i Burundi

Baptistkirken har i mere end 80 år været aktiv i Burundi, og nu ser vi, at missionen fortsætter her i Danmark. Baptistkirken i Nakskov har pludselig fået nye udfordringer, og Elise og Jørgen blevet kontaktfamilie. ■

Fakta | Hjælp FN-kvoteflygtninge fra Rwanda og Burundi i Danmark

Behov: 100.000 kr.

Danmark modtager hvert år 150 FN kvoteflygtninge fra Burundi, Rwanda og Congo, som bliver placeret i forskellige byer. Vi ønsker at hjælpe flygtningene til at få en dansk kontaktfamilie og indgå i danske netværk, så de lærer dansk, danske værdier og traditioner at kende og derved får en hurtigere og lettere integration i samfundet.

Hvis du vil støtte økonomisk, kan du hjælpe med brobygning og menighedstilbud til flygtninge fra Rwanda og Burundi andre steder i landet. Mærk indbetalingen på girokort eller netbank med »Flygtninge fra Rwanda og Burundi i Danmark« Giro kontonr. 902 6045 eller Danske Bank reg. nr. 3201 kontonr. 3201182417.

Elise og Jørgen Jørgensen fået nye udfordringer i Nakskov. De er blevet kontaktfamilie til en congolésisk familie på 5.

Kanny Kruse fra Nykøbing var på besøg hos familien Ndagisimana – Berura, Belle, Penina og lille Vania.

At være – eller at have – en kirke ...

[re:gen], Odense Baptistkirke og Per Bækgaard. Collage: Ole Steen [≡] Lone Møller-Hansen

Kirke uden kirkebygning – to baptistmenigheder fortæller om deres erfaringer: Citykirken og [re:gen], begge København. Og i Odense længes de ...

For mange mennesker er kirken en bygning på godt og ondt. På godt – et sted, hvor man mødes uge efter uge, altså tryghed. Hvor man kan invitere folk med og ved, hvornår der er gudstjeneste og andre aktiviteter. Men også på ondt – en bygning, der skal vedligeholdes, og som nogle vil betragte som en spændetroje.

Citykirken blev etableret i Tåstrup for 20 år siden af en gruppe unge mennesker uden børn. De gjorde op med den traditionelle tænkning omkring kirke og holdt bl.a. gudstjenester i det lokale kulturcenter. Der har været forsøg på kirkeplantninger i bl.a. city, Ishøj og Albertslund. Menigheden købte i 1990 et parcelhus på Ahornvej i Tåstrup, der fungerer som kontor og nu også som ungdomslokaler. »Her er vi nødsagede til at have gudstjenester, og vi har været op til 80 mennesker, men så er det overfyldt«, fortæller Citykirkens præst siden december 2003, Per Eivind Stig.

Et øde kulturcenter

»Kulturcenteret, hvor vi holder vores gudstjenester, var sidste år lukket 29 pct. af samtlige søndage – og der er ikke alternativer ud over vores hus. Lige nu ønsker vi os brændende vores egen kirkebygning. Ikke for at vi skal gå og hygge os, men som et hjem, hvorfra vi kan lave aktiviteter for børnefamilier og de unge. Vi vil gerne have et cafeteria til blandt andet udadrettede og sociale arrangementer. Vi vil sætte kirken på landkortet på Vestegnen.«

Per Eivind fastslår, at det ikke er at gå på akkord med den første ideologi: »Det har igennem årene vist sig, at Kulturcenteret søndag formiddag for det meste er et øde sted, og det har ikke haft den håbede effekt med gudstjenester i det offentlige rum. På grund af dette er vi nok blevet en accepteret del af forenings- og kulturlivet i byen. Vi ønsker at være en kirke, som både er relevant og synlig i lokalsamfundet, hvor vi vil tage aktivt del i kommunens liv. Et fyrtårn.«

Guds folk på vandring

[re:gen] har eksisteret i fire et halvt år i det centrale København – nu med den femte café som samlingssted. Alle årene har Thomas Willer været præst. Han siger:

»Bygningen trækker mange ressourcer: 170.000 kr. om året og mange timers arbejde. Og hvis folk så kun dukker op søndag,

så rykker det ikke noget i forhold til nye mennesker.«

– Mogens Andersen, Odense Baptistkirke

»Gud er på vandring, og vi vil gerne vandre med Gud. Ved at opholde os ét sted, synes vi, at vi begrænser Gud. Vi vil overskride grænsen mellem det hellige og sekulære rum. Når du om søndagen møder Gud på

en café, kan Gud faktisk også møde dig om torsdagen, når du drikker en kop kaffe med din læsemakker. Samtidig udtrykker det vores forståelse af kirke. Når folk spørger: »Hvor er jeres kirke?«, så griner vi og siger: »Alle steder!«, for vores kirke er lige så meget vores netværksgrupper i løbet af ugen, som »grace« (gudstjenesten, red.) om søndagen, og når jeg på en café taler tro med en af mine venner. Ikke at have et fast sted er med til at holde os fast i vores måde at forstå kirke på.«

For nyligt var der igen opbrud i [re:gen]: »Vi har oplevet, at hver gang vi er rykket til et nyt sted, giver det ny energi og lyst til at være kirke. Der er noget, vi ikke behøver at bekymre os om. Så kan vi bruge ressourcerne på andre ting. Kristuskirken har fx været meget god mod os og lånt os lokaler til interne samlinger som undervisning og bøn.«

Netværksgrupper lige så vigtige som gudstjenesten

Der er også ulemper fortæller Thomas: »Dels giver det ustabilitet, og dels kan man ikke selv bestemme indretningen. Vi har været steder, hvor det krævede meget opstilling før hver gudstjeneste. Den grundlæggende indstilling er, at vi

som efterfølgere af Jesus lever i en konstant omvendelses- og forandringsproces. Ligesom vores netværksgrupper også mødes skiftende steder. Det handler om at få det kommunikeret ud via sms, mail, hjemmeside og facebook (kontaktside på internettet, red.), og det prøver vi så at blive bedre til.«

»Vi lever i en kultur, som mange vil betegne som post-kristen«, fortsætter Thomas og forklarer: »Mange mennesker kender ikke Guds historie, og derfor må vi se os selv som missionærer til vores kultur. Tidligere oprettede missionærer missionsstationer, som tog sig af områdets behov. Hvis vi en dag fik en bygning, ville jeg se den som en missionsstation, hvor vi kunne række ud til det lokale område. Samtidig skulle det være centrum for kreativitet og innovation. Men gudstjenesterne kunne sagtens stadig foregå på en café.«

Thomas svarer på spørgsmålet, om det specielt er unge mennesker, der kan indrette sig på den måde:

»Jeg ved godt, at vi har fået prædikatet ungdomskirke af mange, men sådan opfatter vi ikke os selv – vi vil bare gerne være kirke for dem, som vi møder på vores vej.«

Ud af kirken ind i hjemmene

Odense Baptistkirke er ret traditionel. De føler sig meget bundet til deres kirkebygning, fortæller menighedsrådsformand Mogens Andersen. »Den trækker mange ressourcer: 170.000 kr. om året og mange timers arbejde. Og hvis folk så kun dukker op søndag, så rykker det ikke noget i forhold til nye mennesker. Jeg tror, vi i højere grad end nu skal rykke kirken ud af bygningen. Måske ikke gudstjenesten, men ved at lade livet være i cellegrupper og i hjemmene. Vi kan hente inspiration af Århus Valgmenigheds tanker ud fra LivsMønstre (praktiske værktøjer til efterfølgelse af Jesus, red.). Måske skal vi simpelthen starte med at lave en ny klynge (3 – 4 cellegrupper på 20-40 personer) og så lade familierne leve livet og lære discipelskab sammen dér.« ■

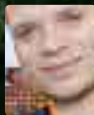

» Det har igennem årene vist sig, at Kulturcenteret søndag formiddag for det meste er et øde sted. «

– Per Eivind Stig, Citykirken, Tåstrup

» Når folk spørger: »Hvor er jeres kirke?«, så griner vi og siger: »Alle steder.« «

– Thomas Willer, [re:gen]

Går pilgrimsrejsen til Jerusalem?

[☰] [📷] Hans Henrik Lund, Daglig leder i Kirkernes Integrations Tjeneste [📷] Motiv fra Jerusalem] Elizabeth Knox-Seith

I 80'erne kom mange tamilske flygtninge til Danmark på grund af krigen på Sri Lanka. I dag er der ca. 12.000 tamilere i Danmark. Tamilernes religiøse baggrund er hinduisme, buddhisme eller katolicisme. Men ca. 700 tamilere er blevet evangeliske kristne, efter de kom til Danmark - hovedparten med en hinduistisk baggrund. Det er faktisk lidt af en vækkelse. På den baggrund har Baptistkirken i Danmark inviteret en tamilsk præst og teolog til Danmark.

Baptister engageret

I Baptistkirken er der nu tre tamilske menighedsgrupper, som holder deres gudstjeneste på tamilsk i baptistkirker. Det foregår i Svendborg, Holbæk og i Holstebro. Der findes i alt 16 tamilske menighedsgrupper, og de andre mødes i Apostolsk Kirke, Pinsekirken og Missionsforbundet. Da hovedparten havde en hinduistisk baggrund, før de blev kristne, er der brug for grundlæggende undervisning i kristendom, ligesom undervisning i det at være menighed er vigtig. Baptistkirken har støttet det tamilske arbejde ved at invitere en tamilsk teolog 1-2 gange om året i de seneste år.

Disse besøg har været til stor glæde og inspiration for de tamilske menigheder.

Selva – tamilsk teolog

Selvakumar Prabakhar kom i 1999 første gang til Danmark, inviteret af Citykirken og med støtte fra Udenrigsministeriets demokratifond. Selva har en mastergrad i Teologi ved Emmanuel Baptist Teologiske Seminarium. Han er fra provinsen Tamil Nadu i Sydindien og taler flydende tamilsk. Han leder en missionsorganisation i New Delhi, og en af hans opgaver er at virke som præst og underviser for studerende fra Nagaland på New Delhi Universitet. Da en gruppe fra Nagaland skulle til Danmark, kom Selva med som præst. I Danmark mødte Selva de mange tamilere, som taler hans sprog, og han så en stor missionsudfordring blandt de nye kristne tamilere.

Undervisning i biblen på tamilsk

Når man er ny kristen har det stor betydning af få evangeliet forklaret på sit modersmål, ikke mindst fordi man mangler udtryk og forståelse for det kristne indhold på dansk. Dernæst er det lettere for den første generation at bede og lovprise på sit eget sprog. På sigt arbejdes der på, at anden generation af tamilske kristne i Dan-

mark indgår i de danske kirkelige fællesskaber. Derfor er også en af Selvas opgaver at føre samtalen omkring integration i det danske samfund. Dette er en lang proces, hvilket betyder, at der er brug for Selvas besøg i en årrække.

Fra hindu til kristen

Ved et besøg i en tamilsk menighedsgruppe fik jeg (Hans Henrik Lund, red.) spørgsmålet, om jeg kunne rejse med hele menigheden til Jerusalem måneden efter. Det var pludselig blevet vigtigt for tamilerne at skulle af sted hurtigt. Jeg blev betænkelig ved spørgsmålet og ved hastigheden og fandt senere ud af, at der er visse kulturelle traditioner, som videreføres i livet, selvom man er blevet kristen: Både hinduer og muslimer rejser på pilgrimsrejser én gang i livet (til Mekka eller til floden Ganges), og nu hvor de var blevet kristne fra en hinduistisk baggrund, kom spørgsmålet: »Går pilgrimsrejsen til Jerusalem?«

Selva forstår den hinduistiske tankegang og hvilke spørgsmål, de nye kristne tamilere tumler med. Derfor er der brug for en grundlæggende kristen undervisning, som tager udgangspunkt i forståelsen af deres tidligere religion og hvilke ting, de kæmper med herfra. ■

Selva,
tamilsk teolog

Fakta | 16 tamilske menigheder i Danmark

Den tamilske menighed i Holbæk blev optaget i Baptistkirken i Danmark på missionsstævnet i 2007. Der er selvstændige menighedsgrupper i Svendborg og i Holstebro. I alt er der 16 tamilske menighedsgrupper i Danmark og Kirkernes Integrationstjeneste (KIT) har taget initiativ til at danne et tamilsk præstefællesskab, hvor de forskellige præster og ledere for de tamilske menigheder kan mødes.

Fakta | Støt tamilere i Danmark!

Hvis du vil støtte arbejdet blandt tamilere i Danmark i form af et besøg af en tamilsk teolog fra Indien, kan du hjælpe økonomisk. Behovet er 50.000 kr., som går til to besøg i løbet af et år. Mærk indbetalingen på girokortet eller netbank: »Tamilsk teolog«.

Giro kontonr. 902 6045 eller Danske Bank reg. nr. 3201 kontonr. 3201182417.

Tamilsk præstefællesskab. Et fællesskab med 14 tamilske menigheder/grupper.

Når menigheden står uden præst!

[☰] Erland Grarup [📷] Arkiv

Hjørring menighed sendte stafetten videre til Brande med frit valg mellem to spørgsmål: »Gør I noget bestemt for at holde gejsten oppe i tiden efter »40 målrettede dage?« og »Hvad gør I for at motivere menigheder til at overtage præstens opgaver, nu da I ingen har?«

Hvad gør en menighed, når den pludselig står uden præst – med den stribe af opgaver, som en præst plejer at udføre?

Enhver bød ind med sine evner og gaver

Da vi har været igennem kampagnen »40 målrettede dage«, kunne vi ikke lade være at skele til bogens opdeling af tjenester. Derfor lavede vi et brev til alle menighedsmedlemmer. Inden for områderne »omsorg, gudstjeneste, fællesskab og praktiske opgaver«

20 personer er engageret i menighedens gudstjeneste.

lavede vi en liste over alle opgaverne. Den enkelte kunne så melde tilbage til menighedsrådet om den indsats, han eller hun kunne yde ud fra personlige evner og nådegaver. Vi fik mange tilkendegivelser og kunne få alle områder dækket ind. Det har været en positiv proces, og det har nu fungeret i ca. et halvt år år. Mellem 30 og 40 personer har forskellige opgaver i menigheden.

Menighedens største aktiv

Gudstjenesten er vores største aktiv. Vi har fået forskellige lægprædikanter og personer uden for menigheden til at holde prædikenen. 20 personer er engageret i lovsangsgruppe og band, som organist, børnetaler eller en af de andre tjenester, der hører til gudstjenesten. Det har været positivt at opleve forskellige forkyndere til gudstjenesten, men de er der jo kun denne

time og har ikke muligheden for at følge op på forkyndelsen.

Næste skridt

Vi vil nu samle alle inden for de fire områder til en brainstorm for at klarlægge, hvilke opgaver vi selv kan magte, og hvilke vi skal ansætte medarbejdere til. Hvad fremtiden bringer, er svært at sige, men jeg er overbevist om, at der også fremover vil eksistere en menighed i Brande. Der er mange engagerede og tændte medarbejdere i menigheden, så vi beder om Guds vejledning for fremtiden og er i forventning til, hvad Han vil med os.

Stafetten sendes videre til Give

Brande menighed giver stafetten videre til Give menighed med spørgsmålet: »Hvad har kontakten til kristne flygtninge samt den nye menighed i Vejle givet af inspiration og nye udfordringer til jeres menighed?« ■

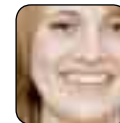
Fællesskab i forhallen efter gudstjeneste.

Det giver inspiration, at menigheden har mange forskellige forkyndere.

Fælles – om hvad?

Det, vi er sammen om, holder os ikke fast, men sætter os fri ...

■■■■ Bliv til bliv til ...

📷 Kasper Klarskov [☰] Lise Nielsen

»Når jeg kører i bus 5A ned af Nørrebrogade, er jeg bestemt fælles om at stå op sammen med alle de andre.«

I store fællesskaber kan jeg blive i tvivl om, hvad jeg egentlig har til fælles med de andre, der er til stede. Er vi her, fordi vi føler os forpligtede, har lyst, har et klart mål, eller fordi vi vælger at være her? Skal jeg nødvendigvis være fysisk sammen med mennesker for at opleve, at vi er fælles om noget?

Naturligvis ikke! Men det hjælper da ... eller gør det?

Ømme lår

Når jeg tænker på min hverdag, er jeg fælles med andre om stort set alt. Når jeg handler ind, er jeg fælles med mange om at handle. Når jeg er til kor hver mandag, er jeg fælles om at synge gospel. Når jeg kører i bus 5A ned af Nørrebrogade, er jeg

bestemt fælles om at stå op sammen med alle de andre. Når jeg er til fitness, er jeg også fælles med 50 andre kvinder om at have ondt i lårene dagen efter.

Forskellige rum – fælles om...

Som kirke er vi også fælles om mange ting. Paulus kommer med et bud i sit brev til Efesos:

»I udgør én krop og én ånd, og da I blev udvalgt, fik I ét håb, én Herre, én tro, én dåb og én Gud, der er far til alle.«

Vi er fælles om at være skabt – Gud skaber ud af intet og blæser sin livsånd ind i os. Dette gør os fælles om at være Guds folk. Som Guds folk er vi udvalgt og en del af Guds rige. Guds rige giver os ét

fælles håb om evigt liv og én frelser og Herre, vi sammen kan følge. Guds rige rummer én tro – og tegnet på denne er én dåb. Størst af alt, er vi fælles om den éne Gud, der er far til os alle.

Ikke skabt til at være alene

I skabelsen viser Gud os, at det at være fælles er en del af livet. Han skaber netop Eva, så Adam ikke er alene. Når Jesus sender sine disciple ud i verden – sker det to og to. Netop sendelsen er vigtig, for det, vi er fælles om, holder os ikke fast, men sætter os fri til at handle og tjene på den måde, Gud kalder os til hver især.

Det behøver vi ikke at være i samme rum for at være fælles om ... ■

SKAL MAN VÆRE DUM FOR AT TRO PÅ GUD?

[]
Henrik Andersen
[]
Kasper Klarskov

– spurgte Verner en dag i kirkens køkken, mens vi lavede kaffe. Årsagen var, at en af Verners lærerkolleger i en kaffepause havde erklæret, at hun ikke troede på Gud, fordi hun underviste i biologi. Verner havde været nødt til at svare: »Jeg tror på Gud ... selvom jeg underviser i fysik!« Udgangspunktet for diskussionen på lærerværelset var tro kontra videnskab, mere præcist troen på verdens skabelse ifølge første Mosebog kontra Darwins teorier.

Det har altid undret mig, at lige præcis Darwins teorier er blevet angrebet så voldsomt af mange kristne. Der er masser af andre videnskabelige teorier, der er mere mangelfulde og i langt højere grad provokerer mig som kristen. Der er videnskabsfolk, der langt mere end Darwin i både teori og praksis har modarbejdet og stadig modarbejder det kristne budskab.

Jeg synes, vi alt for tit gør Darwin til

den onde og hans teorier til det onde i en verden, der har et stadigt større behov for, at mennesker prøver at forstå hinanden i stedet for at distancere sig fra hinanden. Jeg ser Jesus som et lysende eksempel på et menneske, der havde sine meningers mod, skelnede mellem rigtigt og forkert, var retfærdig og klar i sin tale – men hele tiden forsøgte at inkludere mennesker i fællesskabet i stedet for at støde dem fra sig. Er et af vores problemer som kristne og som kirke i dag ikke netop, at vi skaber afstand og i højere grad isolerer os med vores meninger? Hvor rigtige de så end måtte være?

Den, der taler om at tro på Darwins teorier, er lige så ilde stedt som den, der forsøger at føre videnskabeligt bevis for skabelsesberetningen i første Mosebog. Man skal ikke tro på videnskabelige teorier, dem skal man bevise eller

modbevise med fakta. Man skal heller ikke forsøge at bevise det, man tror på – ellers er troen jo ikke overbevisning om det, der ikke kan bevises?

Det er min opfattelse, at er man først blevet enige om disse spilleregler, så kan man få endog meget interessante diskussioner med mennesker, der ellers afviser tro som et vilkår i livet. Det er ikke engang sikkert, at man bliver opfattet som »små-dum« af sine omgivelser, bare fordi man tror på Gud. Måske får man også mulighed for at vise og fortælle om en tro, der *kan* leves i verden. En tro, der fokuserer på, at alle mennesker er Guds skabninger – selvom vi ikke altid er enige om måden, vi er blevet det på! ■

